

**НЕВИДИМОТО СЛАМЕНО
НАМЕТАЛО
ЯПОНСКА ПРИКАЗКА**

chitanka.info

Имало едно време един шегобиец. Той искал да се сдобие с невидимото наметало на вълшебника Тенгу, който имал гарванова глава и живеел в планината. Внезапно му хрумнала една хитрина и той си рекъл: „Хайде да измамя Тенгу!“

Пригответил шегобиецът бамбукова тръбичка и с нея отишъл в планината, където живеел вълшебникът. Почнал да гледа през тръбичката и да говори високо, за да го чуе Тенгу:

— Каква чудесна тръбичка! Ехе-е-е, градовете и селата на луната се виждат като на длан!

Както и предполагал, Тенгу се явил пред него и му рекъл:

— Искам да погледна през тръбичката ти. Ще ми я дадеш ли срещу моето невидимо наметало?

— Хм... Добре, заповядай.

И шегобиецът получил от вълшебника невидимото наметало. Наметнал го — и станал невидим. Дори Тенгу не могъл да го види. Така шегобиецът слязъл от планината.

От радост не го свъртало вкъщи и решил да се поразходи. Излязъл с невидимото наметало. По улицата вървял важно един самурай^[1]. Шегобиецът се приближил и го дръпнал за ухото.

— Ох, ох! Кой ме дръпна за ухото?! — викнал самураят. Погледнал наляво, погледнал надясно, но не разбрал кой е направил това.

А шегобиецът забелязал един мъж, който излизал от обущарницата с чехли в ръка. Приближил се до него и взел чехлите от ръката му. Хората наоколо гледали учудено — чехлите сами танцували.

Завалял дъжд. По улицата вървяла млада жена с отворен чадър. Шегобиецът тръгнал след нея и внезапно взел чадъра. От страх жената изгубила ума и дума. Чадърът като че ли сам се понесъл във въздуха.

Вървял шегобиецът, вървял и видял една рибарница. Влязъл вътре и взел една риба. Рибарят облещил очи от учудване и извикал:

— Ай, ай! Вижте! Рибата се движи!

А рибата плувала във въздуха като във вода. Хората се смаяли. Дори кучетата я подгонили с лай.

Свечерило се. Шегобиецът се върнал вкъщи. Свалил наметалото и го закачил до огнището. Скоро жена му се прибрала вкъщи от пазар. Забелязала наметалото и си рекла: „Какво мръсно наметало!“. Свалила го от закачалката и го хвърлила в огъня.

На другата сутрин шегобиецът място не могъл да си намери от яд, като разбрал, че наметалото станало на пепел. Внезапно му хрумнало да изгребе пепелта от огнището и да се посипе целият с нея. Както си и мислел, тялото му веднага станало пак невидимо.

Шегобиецът излязъл от къщи. Вървял по улицата, вървял и видял една кръчма. Влязъл вътре, легнал по корем и започнал да пие вино направо от бъчвата. От устата му потекло вино. Пепелта се измила и устните започнали да се виждат. Кръчмарят и слугите се смаяли и викнали:

— Вижте! Вижте! Устни!

— Устните сами пият!

Шегобиецът бързо излязъл от кръчмата. Пепелта по корема и дланите му също се била изтрила. Слугите го подгонили. Хората вдигнали врява:

— Гледайте! Гледайте!

— О-о, ужас!

— Какво чудовище!...

— Хайде да го хванем!

Много хора го подгонили. Шегобиецът бягал презглава. Облял се в пот. Лицето му станало видимо. Гърбът и краката му станали видими. Най-сетне той трябвало да бяга съвсем гол пред всички.

На пътя му имало река. Той скочил от моста. Измил пепелта от тялото си и излязъл от водата с наведени очи. Хората го заобиколили и рекли:

— Защо вършиш тия щуротии?

— Защо се направи на чудовище?

Шегобиецът паднал ничком на земята и обещал:

— Няма вече да правя така.

[1] Самурай — член на военно-феодалното съсловие през епохата на феодализма в Япония. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.